

козь гордо и толкозь чисто; ако да имахъ за мысль гордость-тж да го видѣхъ единъ день да бѣ радостно надъ мое-то; разбралъ ли бы, Губетта, тогыва, защо бързамъ да ся покажъ, да измыжъ прочуваніе-то си, да изличжъ всичкы-тѣ безчестія съ кои-то съмъ ся покрила, и да направѣжъ животъ-тѣ си славенъ, покаятеленъ и добродѣтеленъ?

ГУБЕТТА

Боже мой! Госпоже! Съ какъвъ постникъ сте ся срѣшнали дѣсь?

ДОНА ЛЮКРЕЦІЯ

Не дѣй ся сми. Отъ много врѣме ми ся дошли тѣзи мысли, нѣ не ти ги казвахъ. Кога-то ся человекъ прѣдаде на злочинства, той неможе лесно да си остави нравъ-тѣ. Добрийтъ и злыйтъ духове ся борѣтъ въ мене; нѣ устыцамъ че добрый-тѣ ще да възтържествува найпослѣ.

ГУБЕТТА

Тогыва трѣба да пѣемъ: *Te deum laudamus, magnificamus animam meam Dominum!* — Знаете ли, Госпоже, че неможъ да вы разбержъ отъ нѣколко врѣме насамъ? Прѣди единъ мѣсець, Ваше Высочество бѣхте извѣстили че ще трѣгнете за Сполетъ, бѣхте зели дозволеніе отъ милостивый графъ Алфонсъ д'Есть, който вы обыча като гургурица, и кой то ви завижда като тигръ; Ваше Высочество, прочее, изльзохте отъ Ферраръ и дойдохте на Венеція скрито подъ лжливо име неаполитанско, както ся азъ укрывамъ съ лжливо име испанеолско. Тукъ вы ся отдѣляте отъ мене, и ми заповѣдвате да ва непознавамъ; послѣ захванахте, да ходите